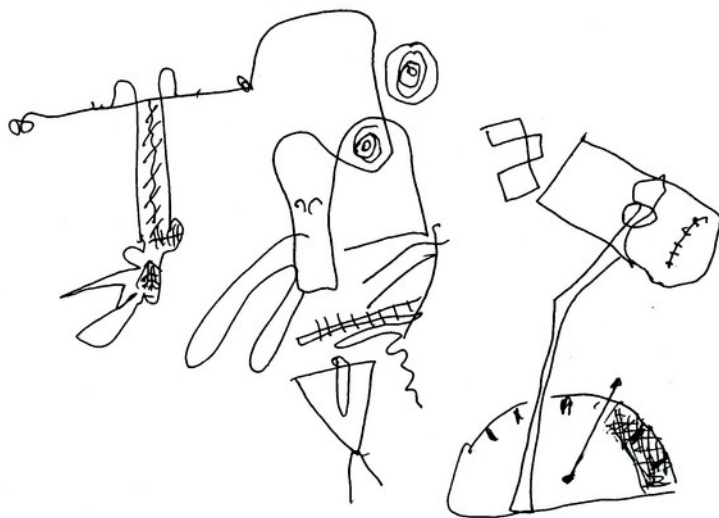
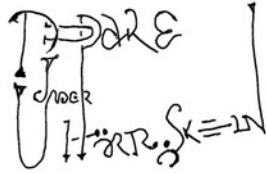

Djupare

under hörtröskeln

av Risto Holopainen

DEL 1

Första akten

Episod 1

SCEN I: Prolog

Alla har en tändsticksask med en skalbagge inuti
(enligt Wittgenstein)

SCEN II (i studion): The Pitch Shifter's Nightmare

Episod 2

SCEN I: Ho der Vinyl. Hagerup försöker läsa poesi

SCEN II (i studion): Resan till Kina

kort paus

Andra akten

Episod 3

SCEN I: Festen (börjar långsamt men slutar med katastrof)

SCEN II: Hypnos. Hagerup besöker psykologen

SCEN III: Intermezzo

SCEN IV: En vänlig knuff in i arbetslivet såsom vi upplever det med våra sinnen

DEL 2

Tredje akten

Episod 4

SCEN I (i studion): Vinyl söker jobb

SCEN II: Ett intrikat språkspel

Episod 5

SCEN I (i studion): Vinyl ger ännu en intervju och försöker vara anonym

SCEN II: Ärkeidioten. Det är faktiskt Beethoven som har skrivit det här stycket!

SCEN III (i studion): Vetenskapsorkestern. Ett av Vinyls misslyckade projekt, men man kan ju göra radioprogram om det ändå

kort paus

Fjärde akten

Episod 6

SCEN I: Repris från gamla dagar

SCEN II: Hagerup sover framför TVn

SCEN III: Kenta & Stoffe, barnprogram om heroin och det goda livet

Episod 7

Epilog (i studion): Intervju med Mantissa, som bara citerar Wittgenstein hela tiden

Om det är sant, som jag tror, att Mahlers musik ingenting är värd; då är frågan vad han, enligt min uppfattning, borde ha gjort med sin talang. Helt uppenbart behövdes det ju ändå *en uppsättning mycket sällsynta talanger* till att åstadkomma denna dåliga musik. Borde han t.ex. ha skrivit sina symfonier och bränt upp dem? Eller borde han ha gjort våld på sig, och inte ha skrivit dem? Borde han ha skrivit dem och insett att de ingenting var värda? Men hur kunde han ha insett det? Jag ser det därför att jag kan jämföra hans musik med de stora kompositörernas. Men *han* kunde inte göra detta; ty den som det faller in att göra det kan väl bli *misstänksam* mot värdet av den egna produkten, eftersom han ju gott kan se, att han inte så att säga har de andra stora kompositörernas natur, — men värdelösheten inser han för den skull inte; ty han kan alltid säga sig, att han visserligen är annorlunda än de andra (som han dock beundrar), men värdefull på ett annat sätt. Man kunde säga: Om ingen Du beundrar är sådan som Du, då tror Du väl på Ditt värde bara därför att det är *Du*. — Till och med den som kämpar mot sin egen fåfänga men inte är helt framgångsrik däri, kommer ständigt att missta sig på den egna produktens värde.

Men farligast förefaller det att vara om man på något sätt försätter sitt arbete i ett läge där det, först av en själv och sedan av andra, kommer att jämföras med de gamla stora verken. På en sådan jämförelse borde man inte alls tänka. Om omständigheterna idag verkligen skiljer sig så mycket från dem som rådde förr att man inte till *arten* kan jämföra hans verk med de tidigare verken, då kan man ju inte heller jämföra dess *värde* med värdet av något annat verk. Jag själv gör gång på gång det fel det här är tal om.

— Ludwig Wittgenstein: Särskilda anmärkningar, Thales, 1992, s. 78.

Man har inte utan ovisshet kunnat betvivla huruvida Ludwig van Beethoven föddes 1770 i Bonn. Hans barndom var olycklig. Den försupne fadern kom ofta hem om natten och kom då ihåg att han hade glömt undervisa sonen i pianospel.

Beethoven studerade även komposition för Haydn, men han var ingen god elev; arbetena var fulla av fel. I 1795 debuterade han som pianist. Kritiken var inte särskilt positiv. Spelet var briljant men grumligt och dövheten som senare skulle sätta in fick honom att hamra så hårt att pianot distade.

Det vilar en viss osäkerhet över Beethovens svärmerier för damer ur Wiens förnämsta kretsar. Säkert är att han lät sitt förfärliga humör gå ut över kökspigorna som han brukade avskeda.

De anteckningsböcker Beethoven alltid bar med sig innehåller utkast till verk som nu är odödliga. Beethoven själv dog emellertid i 1827 efter att ha fått sig tillsänt Händels samlade verk och sånger av Schubert. Efter döden komponerade Beethoven sin tionde symfoni, en fyrhändig pianosonat och ett oratorium. Han reviderade också pianotrio opus 97, allmänt känd som Ärkeidioten.

Utställning (uppåt väggarna)

Främre väggen från vänster

Projektion	träsnitt	2019
Trafikljus	träsnitt	2020
Ett språk på vilket man talar i takt	träsnitt	2020
Under hörtröskeln (i studion)	träsnitt	2020
Farlig passage	träsnitt	2020
SNAFU all over again	träsnitt	2019

höger kortvägg

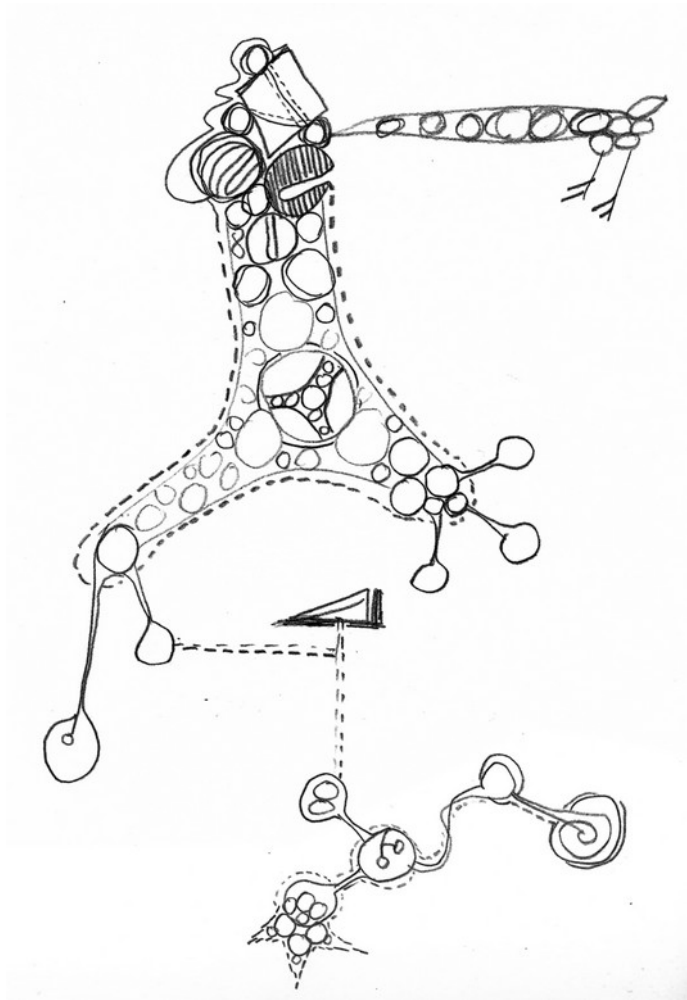
Vi har nu kommit mycket närmare att förstå varann	linoleumsnitt	2020
Five-eyed Suzie + Absolut Pling Plong	monotypi, objekt	2020

bakre väggen från vänster

Teknosystemet rostar	träsnitt	2019
Ringen	torrnål	2019
Lamed & Co	linoleumsnitt	2019
Dricka kaffe i Bergen	etsning	2020
Kopplingsstation med belladonna	etsning	2020
De vet själva inte att de övervakar oss	etsning	2020
Rosa taggtråd, lixom	kolografi	2020
Om du skulle drabbas av inspiration	kolografi	2020
Dödsdrift	träsnitt	2019
Samtidskomponisten	linoleumsnitt	2019

På golvet

Medium Sized Rocket Man	träsnitt & spray	2020
Genomlysning, bättre än röntgen	träsnitt	2020

Djupare under hörtröskeln är producerat av Notam med stöd från Kulturrådet och Oslo kommune, kulturetaten. Översättning av originaltexter av Holopainen i samråd med Øyvind Torvund. Utdrag från Skrapan (kolofon forlag, 2018) och mer eller mindre korrekta wittgensteincitat kan förekomma. En tidigare version har presenterats under Ultimafestivalen 2007.

Medverkande

Trude-Sofie Anthonsen, programledare
Lise Herland, före detta programledare
Håkon M. Vassvik, komponisten Hagerup
Øyvind Torvund, f.d. programledarens man
Siri Austeen, komponisten Vinyl
Ewa Jacobsson, komponisten Mantissa
Karl R. Telle, psykologen

Britt Pernille Frøholm, hardingfele
Rolf Erik Nystrøm, sax
Kjell Tore Innervik, slagverk

Årkeidioten framförs av:
Haldis Rønning, violin
Johannes Martens, cello
Ingfrid Breie Nyhus, piano

Hörspelet kan också höras som en följetång på RadiOrakel
måndagar kl 19.00 med start 14 september.

Notam